

**UCHWAŁA NR V/56/2019
RADY GMINY KOŁOBRZEG**

z dnia 29 marca 2019 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Wójta Gminy Kołobrzeg

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 994 ze zm.¹⁾), oraz art. 229 pkt. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096) Rada Gminy Kołobrzeg uchwala się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę Pana na działalność Wójta Gminy Kołobrzeg.

§ 2.

Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do uchwały.

§ 3.

Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy Kołobrzeg do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

mgr Julian Nowicki

¹⁾Zmiany wymienionego tekstu jednolitego zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1000,1349,1432 i 2500

Uzasadnienie

do uchwały – w sprawie rozpatrzenia skargi na działanie Wójta Gminy Kołobrzeg dotyczącej :

1. Nieprawidłowości w zakresie obowiązków wójta wynikających z gospodarowania mieniem gminnym

2. Nieprawidłowości w zakresie wywiązywania się z obowiązków starannego i kierowania bieżącymi sprawami gminy.

W ramach rozpatrzenia złożonej skargi Komisja Skarg Wniosków i Petycji odbyła posiedzenia w dniach 12.02.2019 i 26.03.2019 oraz wyjazdową wizję w terenie wraz z Panem w dniu 15.02.2019r.

Na posiedzeniach przeanalizowano treść skargi oraz zgromadzone dokumenty i wyjaśnienia. W dniu 12.02.2019 wysłuchano informacji dotyczących sprawy, przedstawione przez Wójta Gminy Kołobrzeg Pana Włodzimierza Popiołka oraz Panią Różę Smarul – pracownika ds. gospodarki gruntami UG.

W dniu 15.02.2019 odbyło się spotkanie z Panem na przedmiotowej nieruchomości ul. Spacerowa 1 w Dźwirzynie. Poproszono o okazanie nieruchomości oraz wysłuchano uwag i szczegółowych wyjaśnień dotyczących skargi.

Na posiedzenie komisji w dniu 26.03.2019 zaproszono Pana wraz z pełnomocnikiem Panem celem wysłuchania i szczegółowego przedstawienia stanowiska, wyjaśnień i oczekiwań .

Ustalono co następuje:

Rodzice Pana objęli we władanie nieruchomość gruntową przy ul. Spacerowej 1 w Dźwirzynie w 1972 roku, ok. 1975 roku rozpoczęto działalność gospodarczą. W 1980 roku rozpoczęto budowę budynku , którego późniejsza dalsza rozbudowa formalnie - wg informacji od Pana - trwa do dnia dzisiejszego. W latach 90-tych nastąpiło przekształcenie dzierżawy we własność i wydzielono nieruchomość po obrysie ówczesnego budynku. Kolejne rozbudowy i modernizacje obiektu przyczyniły się do nieformalnego zajęcia sąsiedniej działki nr 30 – pasa drogi.

Pismem dnia 2 lutego 2010 r. Państwo zwrócili się do Gminy o umożliwienie nabycia prawa własności do gruntu przyległego do budynku na działce nr 30 położonej w Dźwirzynie, ul. Spacerowa 1.

W odpowiedzi z dnia 19 marca 2010 r. (GKI IV 7241-1/14/10), Urząd Gminy wskazał fakt ,że wniosek dotyczy chęci zakupu drogi publicznej , a te wyłączone są z obrotu cywilnoprawnego, co oznacza, że nie mogą być przedmiotem obrotu prawami rzeczowymi, jak np. własność, czy służebność (w tym w formie sprzedaży bezprzetargowej).

W związku z powyższym, w ocenie Gminy, roszczenia dostępne w ramach artykułu 151 oraz 231 § 1 kodeksu cywilnego nie znajdują zastosowania do nieruchomości zajętych pod drogi publiczne.

Stosownie do art. 2a ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2068 z późn. zm.), drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne stanowią własność właściwego samorządu województwa, powiatu lub gminy. Droga publiczna nie może przejść na własność innego podmiotu niż właściwy zarządca drogi i zawsze może służyć wyłącznie celom publicznym. Dopiero pozbawienie drogi charakteru drogi publicznej umożliwi wprowadzenie jej do obrotu cywilnoprawnego" (R. Skwarło, glosa do uchwały SN z dnia 13 października 2004 r. III CZP 52/04, Sam. Teryt. 2006, nr 11, s. 74).

Jednocześnie stwierdzając przekroczenie granicy działki – Gmina jako właściciel nakazała o wydanie gruntu do dnia 30 kwietnia 2010r. oraz uprzątnięcie elementów służących prowadzeniu działalności handlowo – usługowej.

Po upływie ww. terminu przeprowadzono wywiad terenowy oraz porównanie stanu z mapą sytuacyjno-wysokościową. W związku z dalszym niezastosowaniem się Państwa do uprzedniego wezwania, Gmina, pismem z dnia 20 maja 2013 r. (GKI.IV.6872.39.2013) zwróciła się z prośbą o podjęcie stosownych działań zmierzających do usunięcia nieprawidłowości związanych z posadowieniem budynku handlowo – usługowego znajdującego się na działkach nr 18/4 i 30 w Dźwirzynie przy ul. Spacerowej.

W konsekwencji powyższego Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego (PINB) w Kołobrzegu postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2013 r. (PINB.5160.18.2013.BC) wstrzymał roboty budowlane prowadzone przez panią przy przebudowie pawilonu gastronomicznego, oraz decyzją z dnia 14 sierpnia 2013 r. nałożył obowiązek sporządzenia i przedłożenia PINB w Kołobrzegu w terminie do 30 listopada 2013 r. odpowiednich dokumentów.

W wyniku dalszego postępowania, 30 maja 2014 r. została wydana Decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Kołobrzegu (PINB.5160.18.2013.BC) nakazująca Państwudoprowadzanie pawilonu gastronomicznego przy ul. Spacerowej 1 w Dźwirzynie do stanu poprzedniego poprzez rozbiórkę części pawilonu gastronomicznego znajdującego się na działkach nr 18/1 i 18/4. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Kołobrzegu zaznacza, że odstępstwo od projektu pawilonu o nieregularnym kształcie – jest znaczne – długość obiektu 18 m zamiast 15m wg projektu.

22 stycznia 2018 r. Paniwniosła do PINB o wznowienie postępowania w sprawie obowiązku doprowadzania pawilonu gastronomicznego przy ul. Spacerowej 1 w Dźwirzynie do stanu poprzedniego poprzez rozbiórkę części pawilonu gastronomicznego znajdującego się na działkach nr 18/1 i 18/4. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Kołobrzegu wydał dnia 25 stycznia 2018 r (PINB.5160.18.2013.BG) postanowienie o odmowie wznowienia postępowania.

W wyniku wniesionego zażalenia Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w Szczecinie postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2018 r. (WOA.7722.16.2018.JM) uchylił postanowienie organu powiatowego i w całości skierował sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji, zobowiązując organ powiatowy do zbadania przesłanek określonych w art. 148 § 1 kpa oraz – w zależności od poczynionych ustaleń – wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie złożonego wniosku. W konsekwencji dnia 27 lipca 2018 r. została wydana decyzja Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego (WOA.7722.16.2018.JM) utrzymująca w mocy zaskarżoną decyzję - odmawiającą uchylenia ostatecznej decyzji wydanej przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego znak. PINB.5160.18.2013.BC, z dnia 30 maja 2013 r., w sprawie doprowadzania pawilonu gastronomicznego przy ul. Spacerowej 1 w Dźwirzynie do stanu poprzedniego poprzez rozbiórkę części pawilonu gastronomicznego znajdującego się na działkach nr 18/1 i 18/4.

Jednocześnie organ wydający decyzję wyjaśnił skarżącej, że decyzja o rozbiórcie z dnia 30 maja 2014 r. jest zasadna i należy ją wykonać niezależnie od wielkości różnic przekroczenia granicy nieruchomości, gdyż jest konsekwencją niewykonania obowiązku orzeczonego decyzją PINB w Kołobrzegu z dnia 14 sierpnia 2013 r. - przekroczenie granicy działki było spowodowane samowolą budowlaną (dodanie niezatwierdzonego w projekcie budowlanym pomieszczenia bufetowego).

Należy wskazać na fakt iż naruszenie granic działki drogowej przez Państwaznacznie opóźniło i podniosło koszty inwestycji jaką była rozbudowa transgranicznych tras rowerowych R-10 na terenie miejscowości Dźwirzyno. Spowodowało to konieczność dokonania zmiany przebiegu trasy rowerowej, generując dodatkowe koszty poprzez wykonanie nowego projektu budowlanego (konieczność wystąpienia do Starosty Kołobrzieskiego o zmianę dotychczasowej decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej) oraz kosztów odszkodowania (w trybie wywłaszczenia) za grunty i znajdujące się na nich obiekty zajęte pod ścieżkę z terenu działek przyległych.

Bezpodstawne jest również twierdzenie, że pozwany nie przewidywał możliwości załatwienia ugodowo sprawy – przykładowo w piśmie z dnia 24 listopada 2017 r. zaproponował rozwiązanie, które uwzględniałoby obowiązujące przepisy prawa.

Podczas spotkania na okazanej nieruchomości w dniu 15.02.2019 Panwskazywał, że opłaca podatek od nieruchomości także od przekroczonej części .

Wyjaśniono ,że obowiązek zapłaty tego podatku powstaje z samego faktu władania nieruchomością, co wynika z uregulowań ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych – art. 3 ust. 1 punkt 4 litera b wprost przewiduje, że podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, [nawet] jeżeli posiadanie jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2 (który nie ma zastosowania na gruncie niniejszej sprawy). Oznacza to, że nawet, gdy podmiot nie ma żadnego prawa do nieruchomości, ale jest w jej posiadaniu również musi zapłacić podatek od nieruchomości.

W dniu 13 marca poproszono o opinię prawną w kwestii przedmiotowej skargi, w odpowiedzi otrzymano stanowisko potwierdzające brak możliwości sprzedaży nieruchomości lub jej części będącej drogą publiczną (pasem drogi).

Dokumenty przedłożone Komisji 26 lutego 2019 , opinie prawna z 22 marca oraz analiza tych dokumentów oraz wyjaśnienia na Komisji w dniu 26 marca 2019 roku nie wniosły dodatkowych informacji mających wpływ na zmianę stanowiska z pierwotnej wersji uchwały z 28 lutego 2019r.

Należy uznać że skarga na działanie Wójta w pkt.1 i 2 jest bezzasadna.

Pouczenie

Art. 239 k.p.a. „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia , została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego”